

Spelen met snobisme

RECENSIE THEATER Natali Broods speelt een puissant rijke vrouw die zich bewust is van haar privileges.

Compagnie De Koe
The courage to be disliked

Tournee tot 29 mei, online speeldata en theaters bij wie je tickets kan kopen via decoe.be

★★★★☆

In haar eerste monoloog bij Compagnie De Koe kruipt Natali Broods in de huid van een New Yorkse rijksluisvrouw. Vanuit haar penthouse op Fifth Avenue daalt ze af naar de onderbuik van de stad om er de havenots te observeren. Ze bekijkt de benadeelden en de bedelaars net lang genoeg om hen in detail te beschrijven, waarna ze snel haar blik afwendt. Waarom doet ze dat? Uit medelijden met de mensen in de rauwe buitenwereld? Omdat ze last heeft van haar geweten? Om zich tegen hen af te zetten en zo haar privileges bevestigd te zien? Of erger: om bewonderd te worden, met haar chique coltrui en zonnebril van Gucci?

Willem de Wolf koos een interessante insteek voor zijn theatertekst, neergepend na een lang verblijf in New York. In *The courage to be disliked* wil hij zich naar eigen zeggen verdiepen 'in de ideologie van de andere kant'. Natali Broods speelt hier iemand die haar rijkdom geërfd heeft. Ze doet dat op een innemende en charmante manier, al valt in kleine zinnnetjes op met hoeveel dedain en wereldvreemde arrogantie ze neerkijkt op het 'plebs'. Ze beseft dat ze haar privilege dankt aan een 'uitzonderlijke speling van het lot', maar dat betekent niet dat ze zich geneert voor haar positie. 'Het ver-

Natali Broods. © Koen Broos

wijt snobisme zie ik als onafwendbaar voor mijn verschijning', zegt ze schaamtelos.

Harry en Meghan achterna

Met de theaters nog steeds op slot koos Compagnie De Koe voor een online theaterfilm. Die wordt iedere avond voor twee derde live opgenomen vanuit de repetitiestudio in Antwerpen en bestaat verder uit vooraf opgenomen beelden (Broods die zich laat rondrijden in een taxi, een scène in de lege zalen van het

Broods' personage vertelt pas persoonlijke dingen wanneer ze denkt dat de camera niet loopt

KMSKA). De monoloog werd opgevat als een portretinterview voor de camera, maar tegelijk zien we de *making of* en krijgen we een blik achter

de schermen. Als we Broods' personage de vragen en antwoorden zien bedisselen met de regisseur (Peter Van den Eede), roept dat de vraag op of we hier kijken naar een *scripted* interview (denk: Harry en Meghan op de sofa bij Oprah). Tegelijk vertelt ze pas persoonlijke zaken (bijvoorbeeld hoe haar vader stierf aan een overdosis) wanneer ze denkt dat de camera niet loopt. Zien we daar de échte vrouw of is ook die authenticiteit in scène gezet? De Koe dolt ermee. Net zo stappen de personages soms uit hun rol.

De Wolf schreef een bijzonder rijke tekst, met hilarische en lang uitgesponnen anekdotes (het hoogtepunt: waarom ze in de lift van haar flatgebouw Ravels 'Boléro' laat spelen), maar ook vol snijdende maatschappijkritiek. Zo omschrijft De Wolf *The blue white*, de exclusieve club waar zij en haar vriendin wekelijks hun observaties delen tussen de andere winnaars van het globale kapitalisme, als een plek met een 'alesoverheersende witheid'. Interessant is ook hoe hij Broods' personage (dat een overvloed heeft aan economisch, maar een tekort aan cultureel kapitaal, om het met Bourdieu te zeggen) laat dwepen met artiesten en schrijvers. Als lid van de upper class laaft zij zich aan hun stijl en vitaliteit, maar andersom zijn kunstenaars ook afhankelijk van mensen zoals zij: om hun werk aan te verkopen én om rijken zoals zij tot onderwerp te maken van hun kunst – zo blijft de cirkel ronddraaien.

Bij momenten worstelt Broods wat met de complexe tekst van De Wolf, maar meestal zet ze zijn slimme zinnen gezwind naar haar hand. Met haar naturel, haar intimistische acteerstijl en steeds weer die ontwapenende lach bewijst ze hier alweer wat een fenomenale actrice ze is.

Filip Tielens